

31994L0019

31.5.1994

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 135/5

DYREKTYWA 94/19/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
z dnia 30 maja 1994 r.
w sprawie systemów gwarancji depozytów

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 57 ust. 2 zdanie pierwsze i trzecie,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 189b Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

zgodnie z celami Traktatu, należy promować harmonijny rozwój działalności instytucji kredytowych na obszarze całej Wspólnoty, znosząc wszelkie ograniczenia prawa przedsiębiorczości oraz swobody świadczenia usług, wzmacniając równocześnie stabilność systemu bankowego oraz ochronę oszczędzających;

jeżeli ograniczenia działalności instytucji kredytowej zostaną zniesione, to wskazane jest, aby rozważyć sytuację, jaka może powstać w przypadku nierozporządalności wkładów w instytucji kredytowej, która ma swoje oddziały w innych Państwach Członkowskich; konieczne jest, aby został zapewniony minimalny zharmonizowany poziom gwarancji depozytów bez względu na to, gdzie znajdowałaby się lokalizacja depozytów wewnątrz Wspólnoty; dla zakończenia procesu kształtowania się jednolitego rynku międzybankowego zabezpieczenie depozytów jest tak samo ważne, jak przepisy zabezpieczające;

w przypadku zamknięcia niewypłacalnej instytucji kredytowej deponenci z oddziałów znajdujących się w Państwie Członkowskim innym niż to, w którym znajduje się siedziba instytucji kredytowej, powinni być chronieni przez taki sam system gwarancji, jak inni deponenci tej instytucji;

koszty narosłe z racji uczestnictwa w systemie gwarancji dla instytucji kredytowej nie pozostają w jakiegokolwiek relacji z kosztami, jakie spowodowałyby masowe wycofywanie depozytów bankowych nie tylko w instytucji kredytowej mającej trudności, ale także w stabilnych instytucjach — w następstwie utraty zaufania deponentów w stabilność systemu bankowego;

uwzględnienie przez Państwa Członkowskie zalecenia Komisji 87/63/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. dotyczącej wprowadzenia na obszarze Wspólnoty systemu gwarancji depozytów ⁽⁴⁾, nie pozwoliło na całkowite osiągnięcie zamierzonego celu; sytuacja ta może się okazać niekorzystna dla dobrego funkcjonowania rynku wewnętrznego;

Druga dyrektywa Rady 89/646/EWG z dnia 15 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania oraz prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe, zmieniająca dyrektywę 77/780/EWG ⁽⁵⁾, która przewiduje system jednolitego zezwolenia dla instytucji kredytowych oraz ich kontrolowanie przez organy Państwa Członkowskiego pochodzenia, jest stosowana od dnia 1 stycznia 1993 r.;

zniesienie zezwolenia dla oddziałów w Państwach Członkowskich przyjmujących, z racji nadania jednolitego, zezwolenia ważnego w zasięgu wspólnotowym, jak też kontrola ich wypłacalności przeprowadzana przez kompetentne władze Państwa Członkowskiego pochodzenia, uzasadniają objęcie wszystkich oddziałów, utworzonych na obszarze Wspólnoty z tej samej instytucji kredytowej jednolitym systemem gwarancji; system ten może być tylko takim systemem, który istnieje dla tej kategorii instytucji w Państwie Członkowskim, w którym znajduje się siedziba spółki, w szczególności z racji związku istniejącego między kontrolą wypłacalności oddziału a jego przynależnością do systemu gwarancji depozytów;

harmonizacja musi się ograniczać do zasadniczych aspektów dotyczących systemów gwarancji depozytów i powinna zapewniać w jak najkrótszym terminie zapłatę odszkodowania z gwarantowanego depozytu, obliczoną w zależności do minimalnego zharmonizowanego pokrycia;

systemy gwarancji depozytów muszą działać, skoro tylko depozyty będą nierozporządalne;

w szczególności należałoby wykluczyć z zabezpieczenia depozyty, które instytucje kredytowe przyjmują w swym własnym imieniu i na swój własny rachunek; prawo, jakie posiadają systemy gwarancji depozytów, nie powinno przez to zostać naruszone, aby przedsięwziąć niezbędne kroki do ratowania instytucji kredytowej, która znajduje się w trudnej sytuacji;

⁽¹⁾ Dz.U. C 163 z 30.6.1992, str. 6 i Dz.U. C 178 z 30.6.1993, str. 14.

⁽²⁾ Dz.U. C 332 z 16.12.1992, str. 13.

⁽³⁾ Dz.U. C 115 z 26.4.1993, str. 96 oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 1994 (Dz.U. C 91 z 28.3.1994).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 33 z 4.2.1987, str. 16.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 386 z 30.12.1989, str. 1. Dyrektywa zmieniona przez dyrektywę 92/30/EWG (Dz.U. L 110 z 28.4.1992, str. 52).

harmonizacja systemów gwarancji depozytów na obszarze Wspólnoty jako taka nie kwestionuje istnienia systemów już funkcjonujących, których celem jest ochrona instytucji kredytowych, gwarantując w szczególności ich wypłacalność oraz ich płynność, aby uniknąć sytuacji, w której depozyty złożone w tych instytucjach, łącznie z ich oddziałami znajdującymi się w innym Państwie Członkowskim, mogłyby stać się nierozporządkalne; te alternatywne systemy, których celem jest odmienna ochrona, mogą być w pewnych warunkach uważane przez właściwe organy za spełniające cele niniejszej dyrektywy; właściwe organy mają obowiązek sprawdzić, czy te warunki będą spełnione;

kilka Państw Członkowskich dysponuje systemami gwarancji depozytów, które podlegają organizacjom zawodowym; inne Państwa Członkowskie dysponują systemami, które przewidziane są ustawowo i są zarządzane, a niektóre z tych systemów, choć powstały w drodze umów, są częściowo regulowane przez ustawę; ta zróżnicowana forma prawna tych systemów prowadzi jednak do problemów dotyczących tylko obowiązkowego członkostwa instytucji i ich wykluczenia z systemu gwarancji depozytów; dlatego muszą zostać uchwalone przepisy ograniczające uprawnienia systemów w tej kwestii;

zachowanie systemów, które oferują deponentom zabezpieczenie na wyższym poziomie, niż zharmonizowane minimalne pokrycie, może doprowadzić na tym samym terytorium do odszkodowań różnej wysokości i do zróżnicowanych warunków konkurencji, z jednej strony — dla instytucji krajowych, z drugiej zaś dla oddziałów instytucji z innych Państw Członkowskich; aby temu zaradzić, byłoby właściwe włączenie oddziałów do systemu Państwa Członkowskiego przyjmującego, aby pozwolić im na zaoferowanie swoim deponentom takiego samego zabezpieczenia, jak to, jakie oferuje system państwa osiedlenia; Komisja powinna po kilku latach sporządzić sprawozdanie, wskazujące, w jakiej mierze oddziały korzystały z tego prawa i jakie trudności wystąpiły bądź u nich, bądź w systemie zabezpieczenia przy wdrażaniu tych przepisów; nie jest wykluczone, że system Państwa Członkowskiego pochodzenia sam zaoferuje takie dodatkowe pokrycie, na warunkach przez niego ustalonych;

funkcjonowanie rynku mogłoby być zakłócone przez oddziały niektórych instytucji kredytowych, które oferują pokrycie wyższe niż instytucje kredytowe mające zezwolenie w Państwie Członkowskim przyjmującym; nie można dopuścić do sytuacji, aby wysokość oraz zakres pokrycia oferowane przez systemy gwarancji stały się instrumentem konkurencji; przynajmniej w okresie początkowym należy przewidzieć, by wysokość oraz zakres pokrycia zaoferowane deponentom z oddziałów mających siedzibę w innym Państwie Członkowskim przez system Państwa Członkowskiego pochodzenia nie przekraczały maksymalnej wysokości oraz maksymalnego zakresu zaoferowanego pokrycia przez odpowiedni system w Państwie Członkowskim przyjmującym; po kilku latach, w wyniku zdobytych doświadczeń i

rozwoju sektora bankowego należałoby podjąć się zbadania ewentualnych zakłóceń powstałych na rynku;

niniejsza dyrektywa w zasadzie przewiduje, by wszystkie instytucje kredytowe przyłączyły się do systemu gwarancji depozytów; dyrektywy w sprawie dopuszczenia instytucji kredytowych, które mają swoją siedzibę w państwach trzecich, w szczególności pierwsza dyrektywa Rady 77/780/EWG z dnia 12 grudnia 1977 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe⁽¹⁾, pozwalają Państwom Członkowskim decydować o tym, czy i na jakich warunkach zezwolą oddziałom tych instytucji kredytowych prowadzić działalność na ich terytorium; tego rodzaju oddziały nie skorzystają ze swobodnego świadczenia usług według przepisów art. 59 ust. 2 Traktatu i nie mogą korzystać z prawa przedsiębiorczości w Państwie Członkowskim innym niż to ich założenia; Państwo Członkowskie, które dopuszcza takie oddziały, powinno więc zdecydować, w jaki sposób zastosować zasady zawarte w niniejszej dyrektywie, w zgodności z przepisami art. 9 ust. 1 dyrektywy 77/780/EWG i w zgodności z koniecznością ochrony deponentów i utrzymania nienaruszonego systemu finansowego; ma to zasadnicze znaczenie, tak aby deponenti tych oddziałów byli w pełnym zakresie poinformowani o obowiązujących środkach zabezpieczających;

z jednej strony, minimalny poziom pokrycia ustalony w niniejszej dyrektywie powinien zostać tak określony, aby nie tylko w interesie ochrony konsumenta, lecz także w interesie stabilności systemu finansowego obejmował możliwie dużą sumę depozytów; z drugiej strony, byłoby niewłaściwe wyznaczać w całej Wspólnocie poziom ochrony, który w pewnych przypadkach mógłby wspierać niesolidne zarządzanie instytucjami kredytowymi; koszty finansowe dla tych systemów powinny zostać uwzględnione; wydaje się celowe ustalenie zharmonizowanej minimalnej kwoty pokrycia na 20 000 ECU; w ograniczonym zakresie, postanowienia przejściowe mogą być konieczne, aby zezwolić systemom, których to dotyczy, na utrzymanie tej wartości;

niektóre Państwa Członkowskie oferują deponentom wyższe zabezpieczenie depozytów, niż przewidziany w niniejszej dyrektywie zharmonizowany poziom minimalny; nie wydaje się właściwe wymagać, aby te systemy, z których niektóre zostały utworzone dopiero niedawno na podstawie zalecenia 87/63/EWG, zostały zmienione w tym akapicie;

jeżeli dane Państwo Członkowskie uważa, że niektóre kategorie depozytów lub deponentów, które muszą zostać wyraźnie nazwane, nie potrzebują szczególnej ochrony, powinno ono mieć możliwość wykluczenia ich z systemu zabezpieczenia oferowanego przez systemy gwarancji depozytowych;

⁽¹⁾ Dz.U. L 322 z 17.12.1977, str. 30. Dyrektywa zmieniona ostatnio dyrektywą 89/646/EWG (Dz.U. L 386 z 30.12.1989, str. 1).

w niektórych Państwach Członkowskich za nierozporządzone depozyty nie jest płacone żadne odszkodowanie w całej ich wysokości, aby skłonić deponentów do dokładnego sprawdzenia jakości instytucji kredytowych; należy ograniczyć te praktyki w stosunku do depozytów mniejszych niż zharmonizowana minimalna kwota;

zharmonizowana minimalna kwota obowiązuje zasadniczo od deponenta, a nie od depozytu; należy więc uwzględnić również depozyty od deponentów, którzy nie są posiadaczami rachunku lub nie są jego wyłącznymi posiadaczami; wartość progowa obowiązuje więc każdego możliwego do zidentyfikowania deponenta; zbiorowe fundusze inwestycyjne, wobec których obowiązują specjalne przepisy dotyczące ochrony i które nie znajdują żadnego zastosowania wobec wyżej wymienionych depozytów, powinny być w każdym razie wyłączone z tej regulacji;

informowanie deponentów jest zasadniczym elementem ich ochrony i dlatego też powinno być to uregulowane odpowiednimi minimalnymi przepisami, które byłyby wiążące; nieskonsultowana reklama z informacjami dotyczącymi kwoty odszkodowania i zakresu systemu gwarancji depozytów mogłaby w każdym razie zaszkodzić stabilności systemu bankowego lub zakłócić zaufanie deponentów; Państwa Członkowskie powinny więc wydać przepisy w celu ograniczenia tego rodzaju informacji;

w pojedynczych przypadkach, w określonych Państwach Członkowskich, w których nie istnieje system gwarancji depozytów dla określonych kategorii instytucji kredytowych przyjmujących tylko małą część depozytów, wprowadzenie takiego systemu może wymagać więcej czasu niż czas przewidywany na zrealizowanie niniejszej dyrektywy; w takich przypadkach tymczasowe odstępstwo od wymogu przynależności do systemu gwarancji depozytów może być uzasadnione; jeżeli jednak zainteresowane instytucje kredytowe prowadziłyby działalność gospodarczą zagranicą, to zainteresowane Państwa Członkowskie byłyby uprawnione, aby żądać od nich przystąpienia do systemu gwarancji depozytów przez nie utworzonego;

w niniejszej dyrektywie nie ma bezwzględnego warunku, aby procedury finansowania systemów gwarancji depozytów lub instytucji kredytowych harmonizować samemu, ponieważ, z jednej strony, koszty tego finansowania muszą być zasadniczo ponoszone przez instytucje kredytowe, a z drugiej — zdolność finansowania tych systemów musi pozostawać w odpowiednim stosunku do ich zobowiązań; jednakże nie powinno to zagrozić stabilności systemu bankowego w Państwie Członkowskim, którego to dotyczy;

Państwa Członkowskie lub ich odpowiednie organy nie mogą na podstawie niniejszej dyrektywy czynić siebie odpowiedzialnymi za deponentów, jeżeli troszczyły się o utworzenie, bądź urzędowe uznanie jednego lub kilku systemów, które same zabezpieczają depozyty, bądź instytucje kredytowe i zapewniają zapłatę odszkodowań oraz ochronę deponentów stosownie do postanowień niniejszej dyrektywy;

gwarancja depozytów jest ważnym aspektem zakończenia procesu tworzenia rynku wewnętrznego i na podstawie solidarności,

która go wśród instytucji kredytowych rynku finansowego przy równoczesnej niezdolności płatniczej instytucji, tworzy — niezbędnym uzupełnieniem systemu nadzoru bankowego,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Do celów niniejszej dyrektywy:

- 1) „depozyt” oznacza należność wynikającą z wpłat pozostawionych na koncie lub z sytuacji przejściowych w ramach normalnych operacji bankowych, które instytucja kredytowa powinna spłacić zgodnie z obowiązującymi warunkami prawnymi i kontraktowymi, jak też wierzytelności, które instytucja kredytowa gwarantuje przez wystawienie dokumentu urzędowego;

Udziały w brytyjskich i irlandzkich kasach budowlano-mieszkaniowych, oprócz tych określonych w art. 2, które zgodnie z ich naturą, są uważane za kapitał, rozumiane są jako depozyty.

Zobowiązania, które spełniają wymagania art. 22 ust. 4 dyrektywy Rady 85/611/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (OGAW) ⁽¹⁾, nie są uważane za depozyty.

Do obliczenia należności Państwa Członkowskie stosują obowiązujące przepisy i regulacje dotyczące potrąceń i wzajemnych wierzytelności, zgodnie z obowiązującymi dla depozytów warunkami prawnymi i kontraktowymi;

- 2) „wspólne konto” oznacza konto, które zostało otwarte w imieniu dwóch lub kilku osób, do którego mają prawa dwie lub kilka osób i które może być dysponowane podpisem złożonym przez jedną lub kilka z tych osób;

- 3) „depozyt nierozporządzalny” oznacza depozyt, którego termin płatności zgodnie z obowiązującymi i kontraktowymi warunkami upływa i jest do zapłacenia przez instytucję kredytową, jednakże nie został jeszcze zapłacony, przy czym występuje jeden z obydwu następujących przypadków:

- i) właściwe organy ustaliły, że — ich zdaniem — instytucja kredytowa, z powodów, które są związane bezpośrednio z jej sytuacją finansową, w danej chwili nie jest w stanie spłacić depozytów i w chwili obecnej nie widzi żadnej perspektywy na ich spłatę w późniejszym terminie.

właściwe organy dokonują tych ustaleń tak szybko jak to jest możliwe, a najpóźniej 21 dni po tym, gdy po raz pierwszy stwierdziły, że instytucja kredytowa nie spłaciła należnych i podlegających spłaceniu depozytów.

- ii) właściwy organ sądowy wydał instytucji kredytowej z powodów bezpośrednio związanych z sytuacją finansową,

⁽¹⁾ Dz.U. L 375 z 31.12.1985, str. 3. Dyrektywa zmieniona ostatnio dyrektywą 88/220/EWG (Dz.U. L 100 z 19.4.1988, str. 31).

decyzję, której skutkiem jest zawieszenie roszczeń deponentów wobec instytucji, o ile ta decyzja nastąpiła przed ustaleniem zgodnie z lit. i);

- 4) „instytucja kredytowa” oznacza przedsiębiorstwo, którego działalność polega na przyjmowaniu od klientów depozytów lub innych podlegających spłaceniu środków pieniężnych oraz na przyznawaniu kredytów na własny rachunek;
- 5) „oddział” oznacza siedzibę przedsiębiorstwa, która stanowi część instytucji kredytowej pozbawionej osobowości prawnej i która dokonuje bezpośrednio, w całości lub w części, operacji nierozłącznych związanych z działalnością instytucji kredytowej; jeżeli instytucja kredytowa z siedzibą w innym Państwie Członkowskim, w jednym i tym samym Państwie Członkowskim utworzyła kilka siedzib przedsiębiorstwa, to każda z nich będzie uważana za jeden oddzielny oddział.

Artykuł 2

Następujące depozyty są wyłączone ze spłaty przez systemy gwarancji depozytowych:

- z zastrzeżeniem przepisów art. 8 ust. 3, depozyty dokonane przez inne instytucje kredytowe, w ich własnym imieniu i na ich własny rachunek,
- wszystkie instrumenty wchodzące w zakres pojęcia „środki własne”, które znajduje się w art. 2 dyrektywy Rady 89/299/EWG z dnia 17 kwietnia 1989 r. dotyczącej środków własnych instytucji kredytowych ⁽¹⁾,
- depozyty w związku z transakcjami, na podstawie których osoby objęte postępowaniem karnym z powodu prania brudnych pieniędzy zostały skazane w rozumieniu art. 1 dyrektywy Rady 91/308/EWG z dnia 10 czerwca 1991 r. w sprawie uniemożliwienia korzystania z systemu finansowego w celu prania brudnych pieniędzy ⁽²⁾.

Artykuł 3

1. Każde Państwo Członkowskie czuwa nad utworzeniem i urzędowym uznaniem na swoim terytorium jednego lub kilku systemów gwarancji depozytów. Z wyjątkiem przypadków wymienionych w następnym akapicie, jak również w ust. 4, instytucja kredytowa dopuszczona w tym Państwie Członkowskim, zgodnie z art. 3 dyrektywy 77/780/EWG może tylko wówczas przyjmować depozyty, jeżeli uczestniczy w jednym z tych systemów.

Jednakże Państwa Członkowskie mogą zwolnić daną instytucję kredytową z obowiązku członkostwa w systemie gwarancji depozytów, jeżeli zainteresowana instytucja kredytowa uczestniczy w systemie, przez który instytucja kredytowa jest chroniona, a w szczególności są zapewnione jej płynność i wypłacalność, przez co deponentom objętym systemem gwarancji depozytów jest zaoferowana równowartościowa ochrona i w związku z tym system ten w opinii właściwych władz spełnia następujące warunki:

- istnieje i jest urzędowo uznany w momencie przyjęcia niniejszej dyrektywy,
- ma na celu uniknięcie, aby depozyty złożone w instytucjach kredytowych należących do tego systemu mogły się stać nierozporządkalne i dysponuje niezbędnymi środkami do realizacji tego celu,
- system nie polega na gwarancji przyznanej instytucjom kredytowym przez samo Państwo Członkowskie lub przez organy lokalne, bądź regionalne,
- system gwarantuje deponentom informację, zgodnie z przepisami art. 9.

Państwa Członkowskie, które korzystają z tego uprawnienia, informują o tym Komisję; informują one w szczególności o cechach charakterystycznych tych systemów ochronnych także instytucje kredytowe objęte tym systemem, jak również o późniejszych zmianach we wcześniej przekazanych informacjach. Komisja informuje o tym doradczy komitet bankowy.

2. Jeżeli instytucja kredytowa, będąca członkiem systemu gwarancji depozytów, nie spełnia zobowiązań, to właściwe władze, które wydały zezwolenie, zostaną o tym poinformowane; we współpracy z systemem gwarantowania podejmą wszelkie stosowne kroki, łącznie z wymierzeniem sankcji, aby zagwarantować, że instytucja kredytowa spełni swoje zobowiązania.

3. Jeżeli instytucja kredytowa, mimo tych działań, nie dotrzyma swych zobowiązań, to system może – jeżeli prawo krajowe pozwala na wykluczenie jednego z członków – za zgodą właściwych władz, oznajmić o swoich zamiarach wykluczenia instytucji kredytowej z systemu, z terminem wypowiedzenia, który nie może być krótszy niż dwanaście miesięcy. Depozyty dokonane przed upływem terminu wypowiedzenia będą nadal chronione w całości przez ten system. Jeżeli po upływie terminu wypowiedzenia instytucja kredytowa nie dopełniła swoich zobowiązań, system gwarancji może, za ponowną wyraźną zgodą właściwych władz, przeprowadzić wykluczenie instytucji kredytowej.

4. Jeżeli prawo krajowe na to zezwala, instytucja kredytowa wykluczona z systemu gwarancji depozytów za wyraźną zgodą właściwych władz, które wydały zezwolenie, może nadal przyjmować depozyty, jeżeli przed jej wykluczeniem z systemu podjęła inne działania przygotowawcze w celu gwarancji depozytów i zapewniające deponentom ochronę, której poziom i zakres są równoważne z systemem uznanym urzędowo.

5. Jeżeli instytucja kredytowa, której wykluczenie z systemu gwarancji jest przewidziane zgodnie z ust. 3, nie jest w stanie podjąć jakichkolwiek innych działań, które spełniałyby wymagania, o których mowa w ust. 4, to właściwe władze, które wydały zezwolenie, odwołują je w trybie natychmiastowym.

Artykuł 4

1. Utworzone i urzędowo uznane w danym Państwie Członkowskim systemy gwarancji depozytów zgodnie z przepisami art. 3

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 5.5.1989, str. 16. Dyrektywa zmieniona ostatnio dyrektywą 92/16/EWG (Dz.U. L 75 z 21.3.1992, str. 48).

⁽²⁾ Dz.U. L 166 z 28.6.1991, str. 77.

ust. 1 zabezpieczają deponentów oddziałów, jakie instytucje kredytowe utworzyły w innych Państwach Członkowskich.

Do dnia 31 grudnia 1999 r. ani wysokość, ani zakres – łącznie z kwotą – tam zaoferowanego pokrycia nie mogą przekraczać maksymalnej kwoty oraz maksymalnego zakresu pokrycia, przyznanego przez odpowiedni system gwarancji na terytorium Państwa Członkowskiego przyjmującego.

Przed upływem tej daty Komisja sporządzi, na podstawie zdobytych doświadczeń dotyczących zastosowania akapitu drugiego, sprawozdanie oraz zbada, czy ta regulacja jest dalej konieczna. W danym przypadku Komisja przedstawi propozycję dyrektywy Parlamentowi Europejskiemu i Radzie w celu przedłużenia okresu jej ważności.

2. Jeżeli wysokość lub zakres przekraczają – łącznie z kwotą – pokrycie przyznane przez odpowiedni system gwarancji w Państwie Członkowskim przyjmującym, wysokość lub zakres pokrycia zaoferowanego w tym Państwie Członkowskim, w którym instytucja kredytowa jest dopuszczona, to Państwo Członkowskie przyjmujące zadba, aby na jego terytorium istniał urzędowo uznany system gwarancji depozytów, do którego mógłby dobrowolnie przyłączyć się oddział, w celu dopełnienia gwarancji, z której korzystają właśnie deponenci z racji swojego członkostwa w systemie Państwa Członkowskiego pochodzenia.

Oddział powinien przyłączyć się do tego systemu, który jest przewidziany dla danego typu instytucji, której oddział jest przyporządkowany w Państwie Członkowskim przyjmującym, lub której on najbardziej odpowiada.

3. Państwa Członkowskie zadbają, aby zostały ustalone obiektywne i ogólnie obowiązujące warunki dla członkostwa oddziałów w systemie Państwa Członkowskiego przyjmującego, zgodnie z przepisami ust. 2. Przez warunki przyjęcia należy rozumieć spełnienie wszystkich właściwych zobowiązań towarzyszących członkostwu, a w szczególności uiszczenie wszystkich kwot i innych należności. Wdrożenie tego ustępu przez Państwa Członkowskie następuje zgodnie z zasadami określonymi w załączniku II.

4. Jeżeli oddział, który skorzystał z prawa dobrowolnego członkostwa, zgodnie z ust. 2, nie spełnia obowiązków jako członek systemu gwarancji depozytów, to właściwe władze, które wydały zezwolenie, będą o tym informowane; opierając się na systemie gwarancji podejmą wszystkie niezbędne kroki, aby zapewnić przestrzeganie wymienionych zobowiązań.

Jeżeli oddział, mimo tych działań, nie spełni wymienionych zobowiązań, to system gwarancji depozytów może wykluczyć oddział z tego systemu po upływie odpowiedniego terminu wypowiedzenia, nie krótszym niż dwanaście miesięcy, za zgodą odpowiednich organów, które wydały to zezwolenie. Depozyty dokonywane przed datą wykluczenia pozostają do momentu ich płatności pod ochroną dobrowolnego systemu gwarancji depozytów. Deponenci są informowani o wygaśnięciu dodatkowego pokrycia.

5. Komisja poinformuje najpóźniej do dnia 31 grudnia 1999 r. o zastosowaniu przepisów ust. 2, 3 i 4 oraz zaproponuje tam, gdzie będzie to konieczne, odpowiednie zmiany.

Artykuł 5

Depozyty przechowywane w momencie cofnięcia zezwolenia udzielonego instytucji kredytowej, zgodnie z art. 3 dyrektywy 77/780/EWG, są w dalszym ciągu zabezpieczane przez system gwarancji.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie zbadają, czy oddziały instytucji kredytowej z siedzibą spółki poza Wspólnotą dysponują pokryciem równoważnym temu, jakie jest przewidziane w niniejszej dyrektywie.

Jeżeli oddziały nie dysponują takim pokryciem, Państwa Członkowskie mogą, z zastrzeżeniem przepisów art. 9 ust. 1 dyrektywy 77/780/EWG, wymagać, by oddziały instytucji kredytowych z siedzibą spółki poza Wspólnotą przyłączały się do systemu gwarancji depozytów funkcjonującego na ich terytorium.

2. Faktycznym i potencjalnym deponentom z oddziałów instytucji kredytowych, z siedzibą znajdującą się poza Wspólnotą, powinny zostać udostępnione wszystkie informacje o działaniach zabezpieczających ich depozyty.

3. Informacje wymienione w ust. 2 muszą być dostępne i sformułowane jasno i zrozumiale, w języku lub w jednym z języków urzędowych Państwa Członkowskiego, gdzie utworzono oddział instytucji kredytowej, zgodnie z przepisami prawa krajowego.

Artykuł 7

1. W przypadku, gdyby depozyty były niedostępne, systemy gwarancji depozytów przewidują, by całość depozytów tego samego deponenta była pokryta do wysokości sumy 20 000 ECU.

Do dnia 31 grudnia 1999 r. Państwa Członkowskie, w których depozyty w momencie przyjęcia niniejszej dyrektywy nie są gwarantowane do wysokości 20 000 ECU, mogą zachować maksymalną kwotę przewidzianą w ich systemach gwarancji depozytów, jeżeli nie przekracza ona sumy 15 000 ECU.

2. Państwa Członkowskie mogą jednak przewidzieć, że niektórzy deponenci lub niektóre depozyty zostaną wykluczone z zabezpieczenia lub tylko w małym stopniu będą zabezpieczone. Lista tych wyjątków jest dołączona do załącznika I.

3. Niniejszy artykuł nie wyklucza, że przepisy, które oferują większe i pełniejsze zabezpieczenie depozytów, zostaną utrzymane lub wydane. W szczególności systemy gwarancji depozytów ze względów socjalnych mogą pokrywać w całości tylko niektóre rodzaje depozytów.

4. Państwa Członkowskie mogą ograniczyć do stawki procentowej gwarancje depozytów przewidziane w ust. 1 lub te, o których stanowi ust. 3. Tak długo, jak w ramach gwarancji depozytów będąca do spłaty kwota nie przekracza kwoty wymienionej w ust. 1, stopa pokrycia musi wynosić co najmniej 90 %.

5. Suma określona w ust. 1, jest regularnie, a przynajmniej co pięć lat, badana przez Komisję. Komisja przedstawia w danym przypadku propozycję dyrektywy Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, aby dopasować wymienioną kwotę określoną w ust. 1, w szczególności uwzględniając rozwój sektora bankowego i sytuację gospodarczą, jak również stan polityki monetarnej we Wspólnocie. Pierwsza kontrola odbędzie się dopiero pięć lat po upływie okresu określonego ust. 1 akapit drugi.

6. Państwa Członkowskie zadbają, aby deponent miał możliwość, jeśli chodzi o przysługujące mu odszkodowanie, wystąpić z zażaleniem przeciwko systemowi gwarancji depozytów.

Artykuł 8

1. Górne granice określone w art. 7 ust. 1, 3 i 4, obowiązują wszystkie depozyty w jednej i tej samej instytucji kredytowej, nie naruszając liczby, waluty i statusu depozytów we Wspólnocie.

2. Udział przypadający na każdego deponenta na wspólnym koncie będzie uwzględniany przy obliczaniu górnych granic, zgodnie z art. 7 ust. 1, 3 i 4.

Jeżeli szczególne przepisy nie regulują tej kwestii, kwota udziału zostaje podzielona na równe części między deponentów.

Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, że depozyty na jednym koncie, co do którego co najmniej dwie lub kilka osób mają prawa jako członkowie spółki osobowej oraz spółki wolnych zawodów, lub jakiegokolwiek podobnego ugrupowania nie mającego osobowości prawnej, mogą do obliczenia górnych granic, zgodnie z art. 7 ust. 1, 3 i 4, zostać połączone i traktowane jako depozyt jednego deponenta.

3. Jeżeli deponent nie może w sposób nieograniczony dysponować kwotą depozytu, to osoba uprawniona w nieograniczony sposób do korzystania będzie chroniona pod warunkiem, że jest ona znana lub zostanie zidentyfikowana przed datą, gdy właściwe organy, zgodnie z art. 1 ust. 3 ppkt i), sporządzą ustalenie, albo odpowiednie organy sądownicze podejmą decyzję zgodnie z art. 1 ust. 3 ppkt ii). Jeżeli istnieje kilka osób w nieograniczony sposób uprawnionych do korzystania z depozytu, to przypadający na każdego z nich udział, zgodnie z obowiązującymi

przepisami zarządzania udziałami, będzie uwzględniony przy obliczaniu górnych granic, zgodnie z art. 7 ust. 1, 3 i 4.

Niniejszy przepis nie ma zastosowania do zbiorowego funduszu inwestycyjnego.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby instytucja kredytowa dostarczyła swoim faktycznym i potencjalnym deponentom niezbędne informacje w celu zidentyfikowania systemu gwarancji depozytów, do którego należą instytucja kredytowa, wraz z oddziałami znajdującymi się na obszarze Wspólnoty, lub w danym przypadku podjęte zostały alternatywne działania zgodnie z przepisami art. 3 ust. 1 akapit drugi lub art. 3 ust. 4. Deponenci powinni być informowani o przepisach systemu gwarancji depozytów lub o wszystkich mających zastosowanie działaniach alternatywnych, łącznie z wysokością i zakresem pokrycia oferowanego przez system gwarantowania. Informacje te powinny być przekazywane w łatwo zrozumiałej formie.

Ponadto na prośbę klienta, w celu otrzymania odszkodowania muszą być dostępne informacje dotyczące uzyskania danych odnośnie warunków odszkodowania i spełnienia formalności.

2. Informacje przewidziane w ust. 1 muszą, zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi danego państwa, być dostępne w języku lub w jednym z języków urzędowych Państwa Członkowskiego, w którym został utworzony oddział.

3. Państwa Członkowskie ustalą zasady, które ograniczają korzystanie z informacji, o których mowa w ust. 1 dla celów reklamowych, aby przez tego rodzaju regulacje nie została naruszona stabilność systemu bankowego i zaufanie deponentów. Państwa Członkowskie mogą ograniczyć tę reklamę jedynie do rzeczowej informacji dotyczącej systemu gwarancji, do którego należy instytucja kredytowa.

Artykuł 10

1. Systemy gwarancji depozytów podejmą działania, aby mogły zapłacić prawidłowo sprawdzone roszczenia deponentów dotyczące depozytów, które nie są rozporządzalne, w ciągu trzech miesięcy, licząc od daty, do której właściwe organy dokonały ustalenia, zgodnie z art. 1 ust. 3 ppkt i), lub organy sądowe podjęły decyzję, zgodnie z art. 1 ust. 3 ppkt ii).

2. W okolicznościach pod każdym względem wyjątkowych i w szczególnych przypadkach system gwarancji może wnioskować o przedłużenie terminu ważności u właściwych organów. To przedłużenie nie może przekraczać trzech miesięcy. Właściwe organy mogą na wniosek zainteresowanego systemu gwarancji określić maksymalnie dwa dalsze terminy przedłużenia, które każdorazowo ograniczają się do trzech miesięcy.

3. System gwarancji nie może się powoływać na termin wymieniony w ust. 1 i 2, aby odmówić prawa do ochrony deponentowi,

który nie był w stanie we właściwym czasie dochodzić swego roszczenia odnośnie, do odszkodowania z tytułu gwarancji depozytów.

4. Dokumenty dotyczące dotrzymania warunków i spełnienia formalności niezbędnych do otrzymania odszkodowania z tytułu gwarancji depozytów określonych w ust. 1, powinny być dokładnie sformułowane, zgodnie z przepisami prawa krajowego, w języku lub w jednym z języków urzędowych Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się gwarantowany depozyt.

5. Jeżeli deponentowi lub jakiegokolwiek innej osobie, która ma prawo bądź jakiś udział w sumie środków gwarantowanych, zostanie zarzucone, jako obciążenie, przestępstwo kryminalne, które ma związek z praniem brudnych pieniędzy, w rozumieniu art. 1 dyrektywy 91/308/EWG, to spłaty odszkodowań w systemie gwarancji depozytów, nie naruszając terminu według ust. 1 i 2, mogą zostać zawieszane dopóki nie zapadnie odpowiednie orzeczenie.

Artykuł 11

Nie naruszając innych praw, na podstawie przepisów prawa krajowego systemy, które dokonują płatności w ramach gwarancji depozytów, są upoważnione w procedurze likwidacji do przejęcia prawa deponentów w wysokości dokonanych przez nich wpłat.

Artykuł 12

Nie naruszając przepisów art. 3, instytucje kredytowe dopuszczone w Hiszpanii względnie w Grecji i wymienione w załączniku III są zwolnione z obowiązku członkostwa w systemie gwarancji depozytów do dnia 31 grudnia 1999 r.

Te instytucje kredytowe informują w sposób niepozostawiający wątpliwości swoich rzeczywistych i potencjalnych deponentów o tym, że nie należą do żadnego systemu gwarancji depozytów.

W tym okresie inne Państwo Członkowskie może w przypadku, gdy zainteresowana instytucja kredytowa tworzy lub utworzyła na swoim terytorium swój oddział, polecić, by oddział, którego to dotyczy, stosownie do przepisów art. 4 ust. 2, 3 i 4, przyłączył się do utworzonego na swoim terytorium systemu gwarancji depozytów.

Artykuł 13

Komisja podaje na sporządzanej przez siebie, zgodnie z art. 3 ust. 7 dyrektywy 77/780/EWG, liście instytucji posiadających zezwolenie status każdego oddzielnego instytucji kredytowego w odniesieniu do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 14

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, konieczne do wdrożenia niniejszej dyrektywy przed dniem 1 lipca 1995 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

W przypadku wprowadzenia w życie przez Państwa Członkowskie, według ust. 1 wspomnianych przepisów, powinny one zawierać odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to powinno towarzyszyć ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty najważniejszych przepisów prawnych, w tym administracyjnych, jakie wydadzą w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 15

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 16

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 maja 1994 r.

W imieniu
Parlamentu Europejskiego
E. KLEPSCH
Przewodniczący

W imieniu Rady
G. ROMEOS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Lista wyjątków, zgodnie z art. 7 ust. 2

1. Depozyty instytucji finansowych w rozumieniu art. 1 ust. 6 dyrektywy 89/646/EWG.
2. Depozyty przedsiębiorstw ubezpieczeniowych.
3. Depozyty państwa oraz urzędów administracji centralnej.
4. Depozyty organów regionalnych i lokalnych.
5. Depozyty zbiorowych funduszy inwestycyjnych.
6. Depozyty funduszy rentowych i emerytalnych.
7. Depozyty członków rady administracyjnej, kierowników przedsiębiorstwa, wspólników osobiście odpowiedzialnych, osób posiadających co najmniej 5 % kapitału instytucji kredytowej, osób, którym powierzono kontrolę dokumentów rachunkowych instytucji kredytowej i deponentów, którym powierzono podobne funkcje w innych spółkach tej samej grupy przedsiębiorstw.
8. Depozyty bliskich krewnych oraz osób trzecich, które działają na rachunek deponentów, o których mowa w pkt 7.
9. Depozyty innych spółek tej samej grupy przedsiębiorstw.
10. Depozyty nieimienne.
11. Depozyty, do których deponent otrzymał na indywidualnej podstawie z instytucji kredytowej odsetki i inne korzyści finansowe, które przyczyniły się do pogorszenia sytuacji finansowej tej instytucji kredytowej.
12. Obligacje wydane przez instytucję kredytową i zobowiązania wynikające z przyjęć własnych weksli akceptowanych oraz weksli własnych.
13. Depozyty w walutach innych niż:
 - waluta jednego z Państw Członkowskich,
 - ECU.
14. Depozyty spółek, które są tak duże, że przewidziana możliwość sporządzania skróconego bilansu, zgodnie z przepisami art. 11 czwartej dyrektywy Rady 78/660/EWG z 25 lipca 1978 r. opartej na art. 54 ust. 3 lit. g) umowy dotyczącej rocznego sprawozdania finansowego określonej formy prawnej ⁽¹⁾ spółek, nie jest brana pod uwagę.

(¹) Dz.U. L 222 z 14.8.1978, str. 11. Dyrektywa zmieniona ostatnio dyrektywą 90/605/EWG (Dz.U. L 317 z 16.11.1990, str. 60).

ZAŁĄCZNIK II

Główne zasady

Jeżeli oddział wnioskuje o przystąpienie do systemu gwarancji depozytów Państwa Członkowskiego przyjmującego, w celu uzupełnienia zabezpieczenia, to ten system gwarantowania wspólnie z systemem gwarancji depozytów Państwa Członkowskiego pochodzenia ustala odpowiednie regulacje i procedury dotyczące zapłaty odszkodowań deponentom tego oddziału. Podobnie do wypracowania tych procedur, jak również do ustalenia warunków członkostwa tego oddziału (określonego art. 4 ust. 2) mają zastosowanie następujące zasady:

- a) system zabezpieczenia Państwa Członkowskiego przyjmującego ma w dalszym ciągu nieograniczone prawa narzucania swoich obiektywnych i mających ogólne zastosowanie zasad przynależnym instytucjom kredytowym; może on wymagać przekazania wszystkich istotnych informacji i ma prawo do kontroli tych danych w porozumieniu z właściwymi organami Państwa Członkowskiego pochodzenia;
 - b) system zabezpieczenia Państwa Członkowskiego przyjmującego spełni roszczenia płatności dotyczące dodatkowego odszkodowania, jeżeli odpowiednie władze Państwa Członkowskiego pochodzenia złożyły deklarację dotyczącą nierozporządzalności depozytów. System zabezpieczenia Państwa Członkowskiego przyjmującego ma nieograniczone prawo, aby przed zapłatą dodatkowego odszkodowania, zgodnie ze swoimi własnymi zasadami i według własnej procedury, sprawdzić, czy deponent jest uprawniony do roszczenia;
 - c) systemy zabezpieczenia Państwa Członkowskiego przyjmującego oraz Państwa Członkowskiego pochodzenia współpracują ściśle, by zapewnić deponentom w sposób szybki i prawidłowy otrzymanie odszkodowania. W szczególności uzgadniają, jak ewentualne wzajemne wierzytelności, które zgodnie z przepisami jednego lub innego systemu mogą doprowadzić do potrącenia, wywierają wpływ na odszkodowanie deponenta z każdego z tych obydwu systemów;
 - d) systemy zabezpieczenia Państwa Członkowskiego przyjmującego są upoważnione, aby w odpowiedniej mierze obciążyć oddziały kosztami dodatkowego odszkodowania, przy czym pokrycie uzyskane przez system zabezpieczenia Państwa Członkowskiego pochodzenia zostanie uwzględnione. W celu uproszczenia obliczania kosztów system zabezpieczenia Państwa Członkowskiego przyjmującego może zakładać, że jego zobowiązania, uwzględniając wszystkie okoliczności, ograniczają się tylko na tę część zabezpieczenia, która przekracza pokrycie uzyskane z systemu zabezpieczenia Państwa Członkowskiego pochodzenia i niezależnie od tego, czy Państwo Członkowskie pochodzenia rzeczywiście płaci odszkodowanie dla depozytów przechowywanych na terytorium Państwa Członkowskiego przyjmującego.
-

ZAŁĄCZNIK III

Lista instytucji kredytowych, zgodnie z art. 12

- a) specjalistyczne grupy hiszpańskich instytucji kredytowych, których forma prawna jest aktualnie przekształcana, dopuszczone jako:
- Entidades de Financiación o Factoring,
 - Sociedades de Arrendamiento Financiero,
 - Sociedades de Crédito Hipotecario;
- b) następujące publiczne hiszpańskie instytucje kredytowe:
- Banco de Crédito Agrícola, SA,
 - Banco Hipotecario de España, SA,
 - Banco de Crédito Local, SA;
- c) następujące greckie spółdzielnie kredytowe:
- Spółdzielnia kredytowa z Lamii,
 - Spółdzielnia kredytowa z Ioanniny,
 - Spółdzielnia kredytowa z Xylocastronu;
- jak również wymienione niżej spółdzielnie kredytowe porównywalnego typu, mające zezwolenie w momencie przyjęcia tej dyrektywy lub które złożyły wniosek o zezwolenie;
- Spółdzielnia kredytowa z Chanii,
 - Spółdzielnia kredytowa z Iraklionu,
 - Spółdzielnia kredytowa z Magnissii,
 - Spółdzielnia kredytowa z Larisy,
 - Spółdzielnia kredytowa z Patras,
 - Spółdzielnia kredytowa z Salonik.
-